

Milena'dan Kafka'ya Mektuplar 1

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 14 Kasım 2019

Sevgili, diye başlayabileceğim bir mektup değil zira sevgilim olmaya layık bir güneş ışığına henüz rast gelmedim ve sonsuzluğun ufkundan ölüm denen mefhuma yazdığım bir mektup bu.

Varlığıma binaen bir sözcük de uyarlayamıyorum çünkü var olduğum şüphe götürür tıpkı senin varlığının da şaibeli bir yoksunluk olduğuna kanaat getirip yokluğunla terbiye olmama vesile binlerce sebep varken...

Düş gücüme ihanet edemiyorum çünkü gerçekleri görmezden geldim bir ömür tıpkı gerçeklerin ve gerçek insanların beni görmezden geldiği gibi ve de yaşadığım yüzyıl... ait olmadığım bir asır belki de asırlarca yaşta olduğuma binaen ben hala kendimi on sekiz yaşında hissederken...

Hastalıklı varlığını seviyorum çünkü hasta zihninde yaptığım yolculukla ben yüreğime kürek kürek toprak attım üstüne üstük üstümdeki ölü toprağına süpürmeye yeltenmeden yeni varlıklar inşa ettim ve de sevebileceğim insanların arayışında, sen, Kafka ve ben Milena olmaktan da büyük haz duyduğum. Hangi ç/ağın aşkıysa bu yine de aşka inanmayanlara inat aşka âşık varlığımla yeni baştan yaratmaya karar verdim kendimi ve hiç olmadığım kadar mutsuz olduğum o anda ansızın sihirli peri tozları yerleşti: gerek yüreğimde kıvılcımlara sebebiyet veren gerekse gözlerimdeki pırlıltının daha da güçlendiği.

Evet, sevgili Kafka-gördüğün gibi sözümü tutamadım ve sana sevgili diye başlayan bir cümle armağan ediyorum-mukozamdaki zamkla yapıştım ben kalemime ve ihanet edeceğim son rauntta kendime yeniden şarkılar söylüyorum gecenin çeperinde bir yanılığ olsam da insanların gözünde hala da saklı tutabiliyorum neşemi.

Ailemden yoksunum, sevgili yazarım çünkü aile denen mefhumun çerçevesinde ben fazlaca ait değilim hiçbir sosyal gruba yine de beni sevdiklerini söyleyenler insanlara inanmayı görev bilip kendimle dalga geçebiliyorum da.

İnternetin kaç hızında olduğunu bilmiyorum çünkü evrendeki en hızlı akımın yürek ritmi olduğunu biliyorum ve insanlar anıyorlar ki; ben zavallı ve çaresiz bir insanım bu vesile ile benden daha çok nefret edenlere aldırış etmeden o nefret odaklarına sevgimi ve iman gücümü transfer edebiliyorum.

Hangi dinden olduğun ve benim dinimin ve de değerlerimin sorgulandığı.

Yapmadığın yolculuklara çıkıyorum, sefil Kafka ve arkamda bırakacağım binlerce sayfa yazı ve şiir var ki ne yazar olduğumu iddia ediyorum ne de bu asra uyumlu bir insan olduğumu.

Cezvemdeki telveyi dudaklarımın üstüne sürüp ne zamanki erkek taklidi yapsam... bil ki herkes gülerdi bir zamanlar ve o zamanlar bu kadar mahzun ve yalnız değildim üstelik kimliğimde öğrenci yazıyordu sonra mesleğimi nihayetlendirip yeniden öğrenci kimliği edindim lakin yaş sınırına takılıp paso denen kimliği bana sunmadı yetkililer lakin ben eski tarihli pasomla fazlasıyla yolculuk yaptım.

Eğer ki sen ciğerlerinden mustarip isen ben de beynimdeki nöronlardan şüphe duyuyorum yine de üniversite yapılan o kapsamlı testte üstün zekâlı olduğumu kanaat getirdi profesörler ki ben o güne kadar kendimi hep geri zekâlı bellemişim.

Disiplin mağduruyum, sevgili Kafka ve bu yüzden seninle görüşme imkânım olmadı ve olmayacak da

çünkü kendime uyguladığım baskı her şeyin üzerinde işin ilginç artık sana da güven duymuyorum hatta sevgi bile lakin beni sevdiğini söyleyenlere insanlara gülümsüyorum ve benden nefret edenlere daha çok bağlanıyorum çünkü sevmekten aciz insanlar topluluğu sayesinde kendimle uzlaşa sağlıyorum.

Kaç fırın kelime yutacaksa şu sefil kâğıt parçası...

Ve ben kaç kere daha kendime duyduğum inancı kaybedeceksem...

Bazense Tanrıyı bile sorguladığım sonra gözyaşları içerisinde huzuruna çıkıp O'ndan af dilediğim.

Somut ne söyleyebilirim ki ve senin gibi ben de boşluğa yazıyorum ve d/okunulmazlığım ile insanlardan hala neyi bekliyorsam kendime rest çektiğim her mutluluğu da yazarken yaşıyorum.

Varlığım bu kadar mı ürkütücü?

Varlığım bu kadar mı çaresiz?

Ve ben artezyen kuyularında sondaj çalışması yaparken kendime rast geldiğim ve de yerden fıskıran kelimeler.

Ayyuka çıkan ne çok şey ne de olsa Kafka'nın yegâne sırrıym ya benim sırlarım? İnsanlar da sanmasın hani tüm sırlarımı ifşa ettiğimi ve ben boyutsuzluğumu küredığım kadar sırlarımı da kimseye ilan etmedim.

Sevgi denen çukurda ölmeyi diliyorum ve boşluğa yazdığım ve konuştuğum her satır için de Allah'tan özür diliyorum ne de olsa yazarken ve düşünürken harcadığım zamanla kim bilir kaç yüz kere hatim indirmiştım ve de kılmadığım binlerce kaza namazı.

Dinimi asla sorgulama, Kafka.

Ve bil ki seni sorgulamak değil amacım bilakis bir ömür insanlar beni sorgulamışken önünü alamadığım bir dürtü ve de refleks elbette yazarak ihya olduğum ve cümlelerimin çamurlandığı ve derken Rabbime akıttığım gözyaşlarımla o sayfaları yeniden temizlediğim ve Rabbime koştüğüm.

Haşa, elbette İslam'ın beş şartından biri değil yazma refleksi lakin şartlarına ve farzlarına ışık tutan doğal bir ritim.

Yittiğimi sananlar en çok da ben.

Yitirdiklerime filan da asla gözyaşı dökmüyorum çünkü nihayetinde ben kendimi kazandım ve Rabbime dönük yüzümde sanmasınlar da laf olsun diye yazıp da inancımın bir yere varamayacağını.

Kâğıdı hep sevdim.

Hep de yırtmayı sevdim hele ki bir şeyler karalayıp yırtarken çıkan sestem hep de haz duydum lakin para denen kâğıdı asla sevedim ve en çılgın zamanlarında parayı yırttığım da oldu akabinde yapıştırdığım. Vatan haini ilan edildim günler evvel çünkü inancımın ayakta olduğumu gördüklerinde beni akli evvel bir hain sandılar.

Kolay değil hani iftira atmak bir de akli olmayanlar o iftiraya inanıp da defalarca cephe aldığında...

Vatanımı herkes kadar belki de herkesten çok seviyorum ve kız başımı topa da tutarım tüm evreni hele ki mevzu bahis inanç ve vatansa.

İnanmamak gibi bir seçimleri olan zavallılar ve onlara acıdığım kadar onlar da bana acıyorlar:

Neymiş efendim, yazarak kendimi harcıyormuşum...

İlan edilen ne bir yasa ne de KHK fakat Allah'a şirik koşanlardan her şey beklenir o yüzden inancına sıkı sıkı sarılan insanları daha çok seviyorum.

Rüştümü ispatladım ya da ispatlamadım ve ben neyin peşinde isem...

Sevgili Kafka, ya, sen neyin peşindesin ve benden farkın ne yoksa şöyle mi demeliydim? Benim senden ne farkım var?

Sanmasınlar da hani; yazdıklarım sadece şiirden ve denemeden ibaret ben sadece yazma hevesimle zamanımı en iyi şekilde değerlendirip edebiyat adına iyi bir şeyler yapmak istiyorum ve daha da yapacağım ve yazacağım çok şey var bir de okuyacağım.

Ve de seveceğim insanlar var sırada bekleyen.

Ve sırada bekleyen düşmanlar var benden daha çok nefret etmek adına.

Kindar olan bir güruh bir de Allah'ı yok sayıp insanın inancı ile dalga geçenler ve bunu bir gövde gösterisi yapan kısaca sevgili Kafka, sen şanslı bir insansın ve de sevgi dolu yoksa dönüşümdeki o sefil böcek kadar yalnız mısın belki de benim yalnız olduğuma emin olanlar...

En çok içindeki bitimsiz aşk ve de yazma ihtiyacına saygı duyup seninle sözleşmek adına düştüm ben yola ve de bil ki kıskandığım tek insan ve de yazarsın hem sen dememiş miydin: "Ben edebiyattan ibaretim."

Yüreğimle katılıyorum ve bil ki bu aforizmana sahip çıkıyorum elbette bir eklenti ile:

"Ben edebiyattan ve umuttan ve de sevgiden ibaretim."

Sevgiyi şiar edinen ve başkalarının yerine de sevebilen.

Bu da yetmedi mi...

Benden haz etmeyenleri umursamayıp kendimi onlar yerine de sevebilirken ki bir ömür kendimi hep de sevdiğim sanıp yanılmışken anladım ki kendime aslında fazlasıyla uzakmışım.

Neden yazdığımı sanıyorsun ki haricinde ve ek olarak binlerce sebep.

Şanslısın dediğim gibi belki de an itibari ile senle baş başa olmalıydık ki sen o sıkıcı iş hayatından bahsederdin ve ben de işlerden neden istifa edip de edebiyata âşık olduğumu sana bir bir izah ederdim.

Daha çok şey var söyleyecek ve o güne kadar rahatça uyu kaleminle serildiğin boş sayfada ihmal etme beni anmayı çünkü ben seni yazmaya başladığım ilk günden beri anıyor ve de saygı duyuyorum.